

Ha meglátjátok ezt a fura címet, biztosan felvetődik bennetek, mit is jelent az, hogy „4 és ½?”

Kérdezzük meg gondolatban a szerzőt!

MEG CABOT: Hát természetesen *A neveletlen hercegnő naplójának* négy és feledik kötetét! Vagyis azokat az eseményeket tartalmazza e könyv, melyek a 4. (december-január) és az 5. kötet (április-május) között történnek, vagyis a márciusi tavaszi szünetben.

- És miért volt szükség erre a „fél” kötetre?

MEG CABOT: Azért, hogy semmiről se maradjatok le, ami Miával (és Michaellel) történik!

MEG CABOT
eddig megjelent kötetei:

A NEVELETLEN HERCEGNŐ NAPLÓJA 1.

A NEVELETLEN HERCEGNŐ NAPLÓJA 2.
Reflektorfényben

A NEVELETLEN HERCEGNŐ NAPLÓJA 3.
A szerelmes hercegnő

A NEVELETLEN HERCEGNŐ NAPLÓJA 4.
Mia Genoviában

EGY IGAZI AMERIKAI LÁNY

NICOLA ÉS VIKOMT

A FIÚ A HÁZBÓL

HÍVÓSZÁM: 1-800
című sorozat kötetei:

TUDOM, HOL VAGY!
Ketten a Harleyn

FEDŐNEVE: KASSZANDRA
A kutatás folytatódik

VESZÉLYES TEREPEN
Mindenhol lesnek ráuk

HAJSZA
Ketten a gonoszok ellen

A MEDIÁTOR
című sorozat eddig megjelent kötetei:

SUZIE ÉS A SZERELMES KÍSÉRTET

„MONDD MEG A VÖRÖSNEK!”

MEG CABOT

**A neveletlen
hercegnő naplója
4 és 1/2**

Ciceró könyvstúdió

A mű eredeti címe:
Project Princess
The Princess Diaries, Volume IV and a Half
Harper Trophy, 2003

Fordította:
Bosnyák Viktória

Fedéldrészlet:
Nicola Slater

Minden jog fenntartva!

ISSN 1586-2674
ISBN 963 539 455 1

© Meggin Cabot, 2003
© Hungarian translation Bosnyák Viktória, 2004
© Magyar kiadás Ciceró könyvstúdió, 2004

Március 10., csütörtök, otthon

Totál kivagyok. Fogalmam sincs, miféle átok ül rajtam. Nem elég, hogy hercegnőnek születtem – bár ezt csak nemrég tudtam meg -, de még egy ilyen marhára fárasztó családot is el kell viselnem.

Úgy értem, épp elég baj az, hogy majdnem a tizenötödik születésnapomig vártak, mire előjöttek ezzel a „ja-mellesleg- hercegnő-vagy” dologgal. Most azonban már abban sem képesek megegyezni, hogy elmehetek-e az osztálytársaimmal a tavaszi szünetben Nyugat-Virginiába az Albert Einstein Gimi tehetséggondozó programjának keretében házat építeni a Lakóhelyet Mindenkinnek alapítványnak.

Mintha nem éppen az lenne a lényeg ebben az egész hercegnőségben, hogy az ember segítsen a kevésbé szerencséseken!

Azt még megértem, hogy a Diana hercegnőféle taposóakna akciót előtérbe helyező okfejtés nem hatott Grandmére-re, akinek különben is az véleménye, hogy már így is túl gyakran hordok overállt -, de a MAMÁM miért nem vette be? Miután egy órán keresztül főztem a fejét a „kalapács teológiájával”, mely az LM alapítvány elmélete arról, hogy hogyan lehet közös alapokra épülő partnerséget felépíteni – például hogy egy csomó különböző kulturális, vallási és szocioökonómiai csoportból származó ember összejön házat építeni, s így a törődés által áthidalja a vallási különbségeket. Megemlítettem, hogy mindenki, még a legtanulatlanabb

ember is tudja használni a kalapácsot, ami így a béke és a szeretet szimbóluma lesz.

Erre az én várandós mamám, aki az ágyon fekvve az *Elrabolt nők: rabul ejtett szíveket* nézte a Lifetime Mozicsatornán, egy doboz csokidarabkás-csupacsoki Häagen-Dazs fagylaltot egyensúlyozva hatalmas pocakján (bár vissza kellene fognia a telített zsírsav bevitelét napi húsz gramm alá, miután az elmúlt fél évben több mint tizenöt kilót hízott), rám nézett, és csak ennyit mondott:

- Mia, te beléptél valami szektába?

TE JÓ ÉG! Nyilván az elmúlt hónapok szélsőséges hormonális változások tehetnek róla, hogy azt hiszi, bármiféle vallási fanatizmussal összekapcsolható az, hogy elmegyek, és segítek megfizethető lakásokat építeni a szegényeknek, ahol emelt fővel és biztonságban élhetnek.

Amikor ennek a véleményemnek hangot is adtam, sikítózni kezdett:

- Frank! Gyere gyorsan! Mia szektás lett!

Szerencsére Mr. Gianini bejött a hálósobába – addig a nappaliban gyakorolta a dobolást -, és nyugodt hangon, értelmesen elmagyarázta neki, hogy az LM alapítvány nem szekta, hanem jótékony szervezet, amely nem tartozik egyetlen egyházhoz sem, s célja világszerte az elfogadhatatlanul alacsony színvonalú lakások és hajléktalanság megszüntetése. Azt is elmondta, hogy az elmúlt öt évben ő maga is elment minden tavaszi szünetben önkéntes kísérőként az Albert Einsteinesekkel, és hogy idén csak azért nem

jelentkezett, mert a mamám kisbabát vár. A baba nemét melleleg azért nem tudjuk, mert a mamám azt állítja, hogy ha előre tudná, hogy fiú, nem érezne magában elég erőt, hogy a szülésnél rendesen nyomjon, hiszen a férfiak tehetnek róla, hogy az ilyen LM alapítványhoz hasonló szervezetekre egyáltalán szükség van. Mégpedig azért, mert ha egy férfi komoly pozícióba kerül, olyan pocskék döntéseket hoz, mint például: belekezd egy drága és felesleges háborúba, holott meg sem bizonyosodott afelől, hogy minden állampolgárnak megfelelő lakhelye van, ésatöbbi, ésatöbbi.

Rámutattam, hogy még Tina Hakim Baba is engedélyt kapott, hogy elmehessen, pedig nincs is benne a tehetséggondozó programban, mint én, és a papája, az olajmágnás egyfolytában amiatt aggódik, hogy Tinát elrabolják valamelyik rivális olajbáró bérencei. Meg hogy Lilly Moscovitz, az iskola ügyeletes zsenije, a legjobb barátnőm is megy. És a barátja, Borisz Pelkovszkij hegedűvirtuóz is, akinek mindig tátva van a szája.

Végül azt is hozzátettem, hogy a fiúm, Lilly bátyja, Michael is ott lesz. Ez utóbbi információ átadása közben igyekeztem úgy festeni, mint aki nincs is annyira besózva. Hisz semmi értelme túlságosan hangsúlyozni a tényt, hogy Michael és én öt kerek napig egyedül lennénk, szülői felügyelet nélkül, Nyugat-Virginia vadonjában. Tuti voltam benne, hogy a mamám nem örülne, ha rájön, hogy főként ezért akarok elmenni. Igyekeztem úgy előadni az egészet, mintha legfőképpen

az a vágy hajtana, hogy segíthessek a nálam kevésbé szerencséseken.

Ez persze teljes mértékben, 100 százalékig igaz is. De azért... szóval, szeretnék úgy csókolózni a barátommal, hogy közben ne törjék ránk az ajtót a szülei vagy a mamám, vagy a mostohaapám, vagy a nagymamám.

Hangsúlyoztam, hogy az utazást teljes mértékben jóváhagyta az iskola, és hogy dr. Juan Gonzales, és LM Északkeleti Ágának igazgatója, Gupta igazgatónő, az Albert Einstein Gimnázium vezetője, Mrs. Hill, a tehetséggondozó program felelőse (nem mintha tehetséges lennék, de mindegy), Mademoiselle Klein, a franciatanárnő és Mr. Wheeton, az atlétikaedző, aki egészséges életmódot is tanít, felügyel ránk egész idő alatt.

És, hogy, no persze, az Appalache-hegység busszal csak kábé hétóránnyira van Manhattan-tól, az egész út össz-vissz ötnapos, úgyhogy mi ebben a NAGY ÜGY????

A mamám azonban még mindig kissé szkeptikus arcot vágott...

... egészen addig, míg meg nem említettem, hogy Grandmère szerint teljes mértékben az ő hibája, hogy el akarok menni, minek kellett engem ilyen rémesen hóbortos iskolába íratni.

Amikor ezt elmondtam neki, a mama arckifejezése azonnal megváltozott:

- Nagyanyád ezt mondta? Tudod mit, Mia? Elmehetsz. Most pedig tűnj el előlem, mert nem látom téled Janine Turnert!

Ha belegondolsz, mennyi minden kell lenyelnem, rájössz, csoda, hogy így bírom.

Na, mindegy. Lényeg az, hogy ennyi győzködés után megyek NYUGAT-VIRGINIÁBA!!!!!! Elő kell szednem az utolsó gramm energiámat, hogy tudassam egyetlen igazi szerelmemet eljövendő boldogságunkról:

KÁLULU: Michael! A mamám elengedett!

LINUXÁSZ: Hú, az tök jó!

Hú, az tök jó? ENNYI? Ennyire értékeli azt a sok kemény munkát és sírás-rívást, amit befektettem? Hú, az tök jó?

Talán még nem fogta fel.

KÁLULU: Nyugat-Virginiába! Végre EGYEDÜL lehetünk!

LINUXÁSZ: Hát nem igazán. A többiek is ott lesznek.

Szent ég! Ez nehezebb lesz, mint gondoltam. Michael nyilvánvalóan teljesen máshogy képzei ezt az utat, mint én. Biztosan alig várja, hogy valami jót tehessen a kevésbé szerencsések érdekében. Persze én is.

De én azt is alig várom, hogy összebújhassak vele a nyugat-virginiai csillagok alatt...

El kell ültetnem az agyában némi romantikamagot, hogy kivirágozzon, mire eljön az ideje a nagy csókolózásnak országunk 35.-ként csatlakozott államában!!!!!!

Március 11., péntek, az osztályban

Lilly úgy be van sózva Nyugat-Virginia miatt, hogy semmi másról nem lehet vele beszélni. Bár ő más okból izgatott, mint én. Magával hozza a videókameráját, és felveszi az egész utat, aztán le fogja játszani a műsorában, a *Lilly megmondja az őszintét*ben, kábeltévén. Azt mondja, könyörtelenül le fogja leplezni rendszerünk hiányosságait.

- Írnod kellene erről valamit, Mia – bízott Lilly. – Tudod, valami allegórikusat, mint például, hogy mennyire hasonlít egymásra a házépítés és egy olyan kis európai hercegség kormányprogramjának kidolgozása, mint Genovia. Fogadni mernék, hogy megjelenne a diákújságban.

Lilly csak froclizott, ugyanis amióta rájöttem, hogy kizárólag ahhoz van tehetségem, hogy némileg szórakoztató stílusban írjak, és csatlakoztam az *Atom*, vagyis az iskolaújság szerkesztőségéhez, a szerkesztő csak annyit engedett meg, hogy a heti menüt összeállítsam, hiszen elsős vagyok, és még „nem fizettem meg a tanulópenzt”.

De még ha rá is tudnám venni Leslie Chót, hogy jelentesse meg a sztorimat, halvány lila gőzöm sincs a házépítésről. Én aztán cseppet sem leszek hasznára az Albert Einstein Gimi diák építőbrigádjának, hiszen kétbalkezes pancser vagyok – kivéve esetleg az írást. De mi haszna ilyen körülmények között annak, ha az ember tud *írni*? Mennyivel menőbb lenne, ha mondjuk

esztergálni, vagy valami más, a társadalom számára *hasznos* dolgot tudnék!

Talán legjobb lenne, ha belátnám, hogy semmi másra nem vagyok képes, csak tűrhetően írni, meg esetleg telefonon kínai kaját rendelni, és rém valószínűtlen, hogy kiderüljön valamiféle rejtett tehetségem, amit majd a tavaszi szünetben, az LM-ben végzett önkéntes munka közben fogok felfedezni, teszem azt, mondjuk, hogy remekül tudok előre gyártott elemeket összeszerelni.

Bár – bocs, hogy ezt mondom – ha én lennék az a szegényember, még mindig jobban örülnék, ha nem Borisz Pelkovszkij, hanem én építeném a házát. Még akkor sem akarnám, hogy Borisz Pelkovszkij építse a házamat, ha az egyetlen alternatíva az lenne, hogy *nem* lesz házam. Persze tudom, hogy Borisz Pelkovszkij a legtehetségesebb és az egész tehetséggondozási programban, de egyszer egy iskolai koncert alatt fölment a harmadikra egy sufniba, hogy gyakorolja a szólóját, aminek az lett a vége, hogy bezárta magát és órákon keresztül verte az acél ajtót, mire valaki rátalált. A koncertnek addigra persze vége lett, és mindenki rég hazament. Még szerencse, hogy a gondnok ügyeletben volt, különben Borisz ott tölthette volna az egész hétvégét a sufniban. Ennivaló és víz nélkül még meg is halhatott volna, és hétfőn, amikor mindenki bejön a suliba, már csak a gatyába betűrt pulcsit viselő, kezében hegedűt szorongató csontvázat találták volna.

De ez csak az én véleményem.

Március 11., péntek, ebéd és megbeszélés az Albert Einstein Gimnázium LM brigádjával

Kezd aggasztani Nyugat-Virginia, és nem csupán azért, mert Michael egyetlenegyszer sem kérdezte meg, hogy szándékomban áll-e magammal hozni a cseresznyeízű szőlőzsíromat (az a kedvence). Úgy érzem, tudom, hogy vannak ott szegények, de hát azért az is csak AMERIKA, vagy mi!

Dr. Gonzales kiosztott egy listát azokról a dolgokról, amiket vinnünk kell magunkkal. Lilly, Michael és Borisz, Tina meg én csak ültünk ott, és olvastuk, és azt hittük, vicc az egész. Például mi az a húszliteres, napenergiával fűtött zuhanyzsák? Hol lehet egyáltalán kapni? És mik azok a káliumban gazdag, nem olvadó rágcsálnivalók? Fogalmam sincs, mik azok. Miért lesz szükségünk káliumra? Nincsenek zöldségesek Nyugat-Virginiában? Úgy értem, nem mehetünk be egyszerűen egy üzletbe banánt venni?

Ilyesfélék vannak még a listán:

szerszámöv, vagy vászon szögtáska
szögkihúzó kalapács
munkáskesztyű a durva faáru, kalapács, ásó stb.
használatához
hosszú mérőszalag
többfunkciós bicska
drótvágó és/vagy bádogvágó a bálák kinyitásához és a dróthálóhoz

kis szögmérő vagy vinkli
rövid nyelű, éles kézifűrész
függőn (nem kötelező)

Na ne! Én csak egy hercegnő vagyok. Nem tartok itthon ilyesmit. Jogar kellene? Azzal szolgálhatok. Szögkihúzás kalapács? Az nincs.

És azt hinné az ember, hogy megtanítanak bennünket a gipszkartonnal való falazás fortélyaira, de nem. Ehelyett dr. Gonzales kiosztotta a nyomtatványokat, amelyeken a szüleinknek azt kell aláírniuk, hogy nem tartják felelősnek az LM-et abban az esetben, ha a táborban megnyomorodunk vagy meghalunk.

Megnyomorodunk vagy meghalunk!!!!!!

Tina Hakim Baba jelentkezett, és megkérdezte, miért van a listán egy hétre elegendő frissítőkendő. Dr. Gonzales erre azt felelte, hogy felhős napokon a húszliteres, napenergiával működő zuhanyzsákjaink esetleg nem fognak eléggé felmelegedni, és akkor vagy hidegvízben tusolnunk, vagy a törlőkendőt leszünk kénytelenek használni.

Már bocs, de csak nem törlőkendővel kell lemosnom magamról az izzadságot? Hogy engedjem közel magamhoz a barátomat, ha BÜDÖS VAGYOK?

Amikor pedig dr. Gonzales azt mondta, hogy lapozzunk a lista másik oldalára, *tényleg* bepánikoltam. A második oldalon ugyanis ez állt:

- * Igyál sok energiatalt, pl. Gatorade-t vagy áfonyalét az utazás előtti héten. Idd meg a

Gatorade-et, amit az építkezésen kapsz, hogy elég magas legyen az elektrolit és kálium szinted.

- * Azon az éghajlaton számos repülő rovar van. Szükséged lesz szúnyogriasztó krémre.
- * Ne nyúlj a helyi állatokhoz, mert gyakran betegségeket hordoznak. Ha mégis megsimogattad őket, azonnal moss kezet!
- * Ne igyál a zuhany vizéből vagy a helyi víztartályokból.

Ne igyál a vízből, és nyúlj az állatokhoz?
Szúnyogriasztó krém? Energiaital?
Te jó ég! Hogy én mibe keveredtem!!!!!!

Március 11., péntek, hercegnői illemtanlecke, Plaza Hotel

Grandmère nem akarja elhinni, hogy a mama elenged Nyugat-Virginiába. Azt mondta, nem tudja, melyikünknek ment el az esze: a mamának, amiért elenged, vagy nekem, amiért el akarok menni. Átolvasta a szülői nyilatkozatot, és minden jót kívánt nekem a katonai kiképző táborban.

- Nem katonai kiképzés, Grandmère – mondtam. – Ez egy egyházaktól független, nonprofit szervezet, melynek a célkitűzése, hogy világszerte javítsa a szegények lakáskörülményeit, és lakásokat építsen a hajléktalanoknak.

- Akkor miért áll itt az – érdeklődött, Grandmère –, hogy minden reggel hatkor kell kelnetek?

- Biztosan azért – téptem ki a kezéből a nyilatkozatot -, mert akkor szolgálgják fel a reggelit.

Grandmère a fejét csóválta.

- Utoljára akkor keltem hajnali hatkor, amikor a németek bombázták a palotát, még a második világháborúban. Léghárító rakétáknál kisebb dolog miatt ne keljen egy hercegnő nyolc előtt. Egyszerűen nem való. Még nincs késő, Amelia, hogy csatlakozz hozzám Palm Springsben, ahol a hercegnői illemtanleckék fáradalmait fogok kipihenni. Tudod, nem könnyű mindarra megtanítani egy fiatal lányt, amire szüksége lesz a trónra lépéshez. Biztos nem akarsz velem jönni? A sivatagban nincs szükség

szúnyogriasztó krémre. És törlőkendőre sem. Csak a szálloda medencéjének kristálytisza vize és a szobaszervíz által felhozott villásreggeli...

- Nem! – kiabáltam, mert a villásreggeli már túl jól hangzott. Fogadni mernék, hogy a fürdőhelyen, ahova Grandmère megy, senki nem aggódik a káliumszintje miatt. – Én a tavaszi szünetben hasznára leszek az emberiségnek.

És remélhetőleg iszonyú sokat fogok csókolózni a szerelmemmel. Na és persze felfedezem, hogy fantasztikusan jó zsendelyező vagyok. Az ember sohasem tudhatja.

- Emlékszel, hogy Vilmos herceg érettségi után EGY ÉVET töltött Chilében, hogy a szegényeknek segítsen? Én csak Nyugat-Virginiába megyek, és mindössze öt napra. Annyiszor csak fel bírok kelni reggel hatkor.

Grandmère kortyolt egyet a narancslikőrös koktélijából, és megsimogatta Rommelt, a félig kopasz uszkárt.

- Ahogy tetszik – mondta. – De nagyon remélem, ez nem azt jelenti, hogy a bennszülöttek viseletében fogsz járni, mint Vilmos herceg azokban a vastag chilei pulóverekben! Tudod, hogy kiütésed lesz a gyapjútól.

Azt feleltem Grandmère-nek, hogy nagyon téved, mert a Gazdasági Válságnak vége, és már senki nem visel jutazsákot.

Bár már nem vagyok annyira biztos a dolgomban. Eszembe jutott Jodie Fosternek az a filmje, amiben egy erdőben lakó süketnémát játszik, akinek az a mániája, hogy hét végén el akar menni táncolni. Majdnem tuti,

hogy Nyugat-Virginiában játszódik. Vagy valamelyik Carolinában. Az már mindegy. És egész idő alatt jutásák van rajta. Vagy valami háziruha.

Te jó ég! Remélem, nem akarják, hogy úgy öltözzünk, mint a bennszülöttek, hogy jobban beleolvadjunk a környezetünkbe! Nincs háziruhám! Szerintem New Yorkban nem is kapható ilyesmi.

Március 11., péntek, éjjel 11 óra, itthon

Annyira kiborultam a jutazsáktól, meg az energiától, hogy amikor hazaértem, megkérdeztem Mr. Gianinit, nem titkol-e előlem valamit azokról az utakról, amiket az elmúlt években az LM-mel tett. De Mr. Gianini még sosem volt Nyugat-Virginiában, ugyanis ő Mexikóban meg néhány texasi határvároskában járt az alapítvánnyal.

Azt mondta:

- Mia, hidd el, el sem tudom mondani, milyen pozitív élmény volt. Megtanultam értékelni azt, amim van.

Ez persze jó, de valójában a jutazsákokra vonatkozó kérdésekre nem válaszolt. A kalapácsát viszont kölcsönadta.

Így hát felmentem a netre, és azonnal küldtem egy üzenetet Michaelnak, hiszen ő a szívem vágya, az egyetlen ember a világon, aki meg tud nyugtatni, amikor háborog a lelkem.

De hiába ő életem értelme, meg minden, Michael jutazsák ügyben nem volt valami nagy segítség.

LINUXÁSZ: Mia, azok az emberek, akiknek a házát építjük, szegények, nem pedig tébolyultak, biztos vagyok benne, hogy nem zsákban járnak, hanem valami normális ruhában. Tutira nem olyan lesz, mint a *Szöktetés*ben.

Én sosem láttam a *Szöktetést*, meg nem bírom az olyan filmeket, amiben a fák mögül félelmetes lények

ugrálnak az emberekre, de azért úgy tettem, mintha tudnám, miről beszél, mert azt szeretném, ha azt hinné, érettebb vagyok a koromnál. Hiszen ő végzős, én meg még csak elsős vagyok. Mindent meg kell tennem, hogy elfeledtessem vele, hogy csak tizennégy és háromnegyed éves vagyok.

KÁLULU: Tudom. De a *Christyt* olvastad?

Ilyet elég nagy marhaság kérdezni egy sráctól, mivel az egyetlen fiú az ismerőseim közül, aki olvasta a *Christyt*, az a szomszédom, Ronnie, de most már ő is lány, ha emlékszel még rá. Na mindegy. Michael nagyon is olvasott ahhoz képest, hogy abba a csoportba tartozik, amit a mamám előszeretettel nevez patriarchális kultúrkörnek.

KÁLULU: Mert a *Christy* a Smokey – hegységben játszódik, ami gyakorlatilag ugyanaz, mint az Appalache – hegység, és mindenkinek tífusza lesz a rossz higiénés körülmények miatt. Christynek is. Csak az jutott eszembe, hogy talán emiatt tilos az állatokhoz nyúlnunk...

LINUXÁSZ: Mia, ne aggódj már annyit! Szerinted a dirinő velünk jönne, ha ennyire veszélyes lenne?

KÁLULU: Csinált ő már furcsa dolgokat. Emlékszel, amikor a színjátszó szakkörösök kedvéért elvállalta Krupke felügyelő szerepét a *West Side Story*ban?

LINUXÁSZ: Mia, ahelyett, hogy bepánikolnál, hogy esetleg tífuszt kapsz és/vagy jutazsákokat kell hordanod, miért nem koncentrálsz inkább a lényegre?

Gondoltam, talán arra utal, hogy csókolózni fogunk a nyugat-virginiai ég alatt. De mivel az utóbbi néhány beszélgetésünkből kiindulva valószínűtlennek tűnt, úgy véltem, nyilván arra gondol, hogy esetleg fölfedezhetek magamban valamiféle tehetséget azon kívül, hogy képes vagyok ebbe a naplóba lejegyezni létezésem minden kicsinyke történést, ami nem valami frenetikus dolog.

De aztán rájöttem, hogy erre semmiképp sem gondolhatott, hiszen nem említettem neki titkos vágyamat arra nézve, hogy esetleg csodálatosan tudok vakolni, vagy mi. Ezért inkább ezt írtam:

KÁLULU: Arra gondolsz, hogy segítünk a szegényeknek segíteni önmagukon?

LINUXÁSZ: Nem. Arra, hogy öt napig együtt lehetünk anélkül, hogy a nagymamád örökké háborgatna.

Húha! Úgy látszik, mégis csak fogja a témát!!! Michaelnak igaza van. Kit érdekel a tífusz, ha csókolózni lehet?

Március 12., szombat, hajnali fél 6, a buszon Nyugat-Virginia felé

Nos, a csókolózás egyelőre sehol.

Ez azért van, mert még a Lincoln-alagúthoz sem értünk, amikor Borisz rosszul lett, és hánynia kellett, és Lilly az mondta, szó sem lehet róla, hogy ezután mellette üljön. Szólt Michaelnak, üljön el mellőlem, hogy ő ideülhessen, és amikor Michael nemet mondott, Borisz megint hányt, csak akkor nem talált bele a papírzacskóba, hanem lement az egész a földre, és akkor Gupta meg Mrs. Hill kénytelen volt feltakarítani, de nem sikerült nekik valami jól, mert nem volt papírtörölközőjük meg semmijük, ezért mindenkinek a busz hátuljába kellett átülnie, távolabb a hányásbűztől, és Michael volt az egyetlen, aki önként ott maradt Borisszal, hogy ügyeljen rá, hogy legközelebb biztosan a zacskóba hányjon.

Az én szerelmem a legmenőbb srác. Nem csak örületesen okos, nagyon tehetséges zenész, és ért a számítógépekhez, meg fantasztikusan tud csókolózni, de a tetejébe még hihetetlenül együttérző is. Talán egyszer orvos lesz, és feltalálja a rák ellenszerét. Remélem, legalábbis, mert a genoviai parlament csak akkor engedélyezi, hogy hozzámenjek.

De nem aggódom. Michael igazi férfi, és kétségkívül tesz majd valami olyat, amivel megnyeri a genoviai emberek szívét, éppúgy, mint az enyémet. Bárcsak nekem lenne olyan sok hasznos tehetségem, mint

Michaelnak. Jó lenne, ha tudnék gitározni és úgy tudnék programozni a computerrel, ahogy ő.

A lényeg az, hogy felajánlottam, ott maradok vele elől, és segítek neki papírzacskót adogatni Borisznak, de ő csak annyit mondott: „Nem, Mia, menekülj!”, pont úgy, mint Daniel Day-Lewis *Az utolsó mohikánban*. Ezért most Lilly, Tina és én egy ülésen szorogunk, míg a New Jersey-i autópálya első pihenőjéhez nem érünk, ahol a vezető bő vízzel felmoshatja a padlót. Gupta azt mondta, amint megállunk, vesz gyógyszert Borisznak, és mindjárt be is veteti vele. Borisz tiltakozik, mondván, hogy a gyógyszertől elálmosodik, és eltompulnak a jellegzetes személyiségjegyei.

Alig várom!

Lilly viszont már el is kezdett filmezni. Jó közlelről felvette a hányást. Hajnali ötkor kezdte a forgatást, ugyanis akkor kellett ott lennünk az Albert Einstein Gimi előtt az összes cuccunkkal, hogy le ne maradjunk a buszról. Mindenkinek egy rakás csomagja volt, főleg ahhoz képest, hogy csak öt napra megyünk.

Larsnak volt a legkevesebb cucca. Hiába vettem be minden erőmet, hogy erre az útra ne jöjjön velem a testőröm, a papám ragaszkodott hozzá. Azt mondta, eleve nem nagyon örül ennek az egésznek – legjobban annak örülne, ha minden vakációt Genoviában töltenék -, de mivel a mamám már elengedett, nem akart neki ellentmondani. Azt azonban nem engedte, hogy esetleg emberrablók támadásainak legyek kitéve. Úgy tűnt, süket fülekre talál minden ellenkezésem, hiszen Tina is testőrség nélkül jöhet. Mint kiderült, Mr. Hakim

Babának nincsenek ellenségei Nyugat-Virginiában, ezért Wahim elmehet megérdemelt szabadságára... csakhogy ő ennek nem örül annyira, mint gondolnád, ez ugyanis azt jelenti, hogy Lars egyedül főzheti Mademoiselle Kleint... csak Mr. Wheetonnal kell osztoznia rajta.

- Lars veled megy, és punktum – mondta a papám.

Lars legalább nem sok motyót szokott magával vinni. Csak egy katonai zsák van nála. Megkérdeztem tőle, hogy van a hálózsákja meg a párnája, de ő csak mosolygott. Remélem, nem arra számít, hogy majd én megosztom vele az enyémet! Szeretem a testőrömet, de annyira azért nem.

Lilly mindent felvesz, ami a buszon történik, így semmit sem fogunk elfelejteni. Jó hosszan lefilmezte a vezető feje fölötti feliratot. Ez állt rajta:

CHARLIE VAGYOK, A BUSZ VEZETŐJE
A BIZTONSÁGOS VEZETÉS HÍVE, UDVARIAS
ÉS MEGBÍZHATÓ

KÉREM, MARADJON
A SÁRGA VONAL MÖGÖTT

Míg a Lincoln-alagút előtti dugóban ültünk, Lilly megkérdezte, hogy szerintünk mit csinálna Charlie, ha Gupta hirtelen keresztülesne a sárga vonalon.

- Mivel Charlie a biztonságos vezetés híve – felelte Tina -, szerintem azt mondaná: „Hölgyem! Maradjon a sárga vonal mögött!”

- Ez igaz – értettem egyet vele. – De mivel udvarias is, szerintem inkább úgy mondaná, hogy: „Kérem, hölgyem! Legyen szíves a sárga vonal mögött maradni! Köszönöm!”

Ezt valamiért olyan viccesnek találtuk, hogy a végén mi is majdnem hánytunk a röhögéstől.

Már csak hat és fél óra, és ott vagyunk.

Március 12., szombat, 10 óra valahol a New Jersey-i autópályán

Michael és én végre-valahára egymás mellett ülünk, de még nem csókolózunk, mert Michael nem hisz az érzelmek mások előtt való kimutatásában. Szerinte: „bizonyos dolgok nem tartoznak másokra”.

Ezt tökéletesen megértem, és tiszteletben tartom. Úgy értem, nem akarok vele az ebédlőben csőrözni, meg ilyenek.

De mondjunk nem lenne rossz, ha fognánk egymás kezét.

Másrészt igaz, hogy kényelmetlen nagyon sokáig fogni valakinek a kezét. Mindig izzadni kezd az ember tenyere. Úgy értem, az én tenyerem. Mert Michaelé nem izzad. Az ő keze sosem izzad. Talán azért, mert zenész, vagy valami ilyesmi.

Lehet, hogy valamilyen genetikai elváltozástól szenvedek. Úgy értem, azon felül, hogy nincs se mellem, se hasznos képességeim. Lehet, hogy van egy különlegesen-izzadós-tenyér kromoszómám, vagy mim.

Lényeg az, hogy Charlie, aki a biztonságos vezetés híve, udvarias és megbízható, felmosta Borisz hányását, amikor a Molly Pitcher autós pihenőhöz értünk, aztán mindannyian visszaszálltunk a buszra, és nyitott ablakoknál a bűzt tényleg nem nagyon lehet érezni. A dirinő beadott Borisznak egy nagy adag gyógyszert, ezért most alszik. A feje időnként nekiütődik Lilly vállának. Úgy látszik, nem viccelt, amikor azt mondta, hogy a rosszullét elleni gyógyszertől eltompulnak a

jellegzetes személyiségjegyei. Véleményem szerint minden nap kellene adni neki belőle.

Igaz ugyan, hogy Borisz az út első részét okádással töltötte, ám amikor egy kis pihenőre megálltunk a Roy Rogersben, ő és Lilly volt az első pár, akit rajtakaptak a csőrözésen, és csak a dirinő felháborodott káromgása rebbentette szét őket.

Épp az előbb néztem hátra a buszban, és már megint smaciznak! Ezek egyszerűen nem bírnak magukkal!!!

Bárcsak Michael is hátranézne, és rájönne, hogy egy *kis* érzelemkimutatás nem ártana...

Hogy én milyen fáradt vagyok! És azt hiszem, hányásszagú a hajam. Alig várom, hogy odaérjünk, és hajat moshassak, aztán kezdődhet a csókmaraton!

Március 12., szombat, d.u. 5, Hominy Knob, Nyugat-Virginia

Te... jó... ég!!!

Megérkeztünk. Végre itt vagyunk. Végre megjöttünk, és Charlie kipakolta a csomagjainkat, aztán meg kellett fognunk mindent, és be kellett cipelnünk a...

SÁTRAINKBA!!!!!!!!!!!!!!!

**IGEN!!!!!!!!!!! SÁTRAKBA!!!!!!!!!!!!!!! SÁTORBAN
KELL ALUDNUNK!!!!!!!!!!!!!!!**

Persze tudtam, hogy sátorban fogunk aludni. Láttam róla képet is.

De a képen a sátraknak fából volt a padlójuk, és nem is a földön álltak. Ezeknek itt semmiféle lábuk nincs. Egyszerűen a FÖLDÖN ÁLLNAK. AHOL KÍGYÓK IS VANNAK.

Soha életemben nem aludtam sátorban. Halál komolyan kérdem, nem azért, hogy tegyem az eszem, meg játsszam itt a hercegnőt, de mi van a medvékkel? És nehogy azt mondja valaki, hogy itt nincsenek medvék, mert körös-körül minden CSUPA ERDŐ, és egész Nyugat-Virginiában SEMMI MÁS nincs, csak erdő. Gupta meg egyfolytában azt nyomatja, hogy milyen gyönyörű itt minden, nézzük a hegyeket, és szívjuk be a tiszta, friss levegőt. Hát a MEDVÉKKEL mi a fene van?

Nem látta az *Ideglélést*? Beismerem, hogy én úgy néztem végig, hogy az egész film alatt a szemem előtt volt a kezem, de igazán félelmetesnek HANGZOTT, és

azt hiszem, nem máshol játszódt, mint az ERDŐBEN!!!!!!!

Ez az. Végünk van!

Lars szerint nincs okunk aggodalomra, mert ő majd tesz róla, hogy a mi sátrunkba, ahol Lillyvel és Tinával alszunk, ne juthasson be vadállat vagy sorozatgyilkos. Hát, nem is tudom. Az *Ideglelésben* is pont ez volt, aztán mi lett a végük! Az egyik pasiból csak egy ujj maradt. Én nem akarom megtalálni Lars ujját! Nem akarom elveszíteni Larsot! Nagyon jó testőr, és fantasztikus a humora. Ráadásul nem zavarja, ha Michael és én csókolózunk. Tudod milyen ritkaság ez egy testőrnél??????????????

Mindenesetre Nyugat-Virginia nem is olyan rossz. Eddig még egyetlenegy jutazsákot viselő vagy fenyegetően bendzsózó embert sem láttunk. Mindenki úgy néz ki, mint mondjuk New Yorkban. A „vendéglátó családdal” még nem találkoztunk. A dolog úgy működik, hogy csoportokra osztanak bennünket, aztán minden csoportot beosztanak egy családhoz, aztán együtt dolgozunk annak a családnak a házában. Nagyon aggódtam a csoportbeosztás miatt, nehogy elválasszanak az összes barátomtól, és akkor nem fogok ismerni senkit. De szerencsére az ember maga választhat csoportot. Így hát Michael, Lilly, Borisz, Tina, Mrs. Hill, Lars és én és dr. Gonzales meg a harmadikos Peter Tsu, aki benne van a birkózó csapatban, mind együtt vagyunk.

Az igazat megvallva kicsit sajnálom a vendéglátó családjunkat. Úgy értem, dr. Gonzales meg esetleg Peter

Tsu kivételével – akit alig ismerek – még egyikünk sem épített semmit. Fogadok, hogy legtöbbünknek még kalapács sem volt a kezében soha életében.

Nagy valószínűséggel a mi vendéglátóink háza végül valami összetákolt viskó lesz.

Na ne! Kolompolnak. Ilyenkor össze kell gyűlnünk az „ebédlő sátorban” eligazításra és vacsorára. Erős ellenérzéseim vannak mindennel szemben. Nem csak az a baj, hogy sátorban lakunk, és a végére valószínűleg megfosztjuk a vendéglátó családot attól a lehetőségtől, hogy valaha is legyen egy rendes háza, hanem ráadásul a fiúk sátrait elkülönítették a lányokétól, s emiatt NAGYON nehéz lesz olyan magányos helyet találnunk, ami megfelel Michael érzékenységének a csókmaratont illetően. Azt pedig, hogy mivel választották el a fiúk és lányok sátrait egymástól, az undortól alig tudom leírni: **MOBIL VÉCÉKKEL!**

Igen!!! Így igaz!!!! Nincs egyetlenegy angolvécé sem – addig legalábbis nincs, amíg be nem szerelünk egyet a vendéglátó családi házába. Toi-toi WC-t kell használnunk!

A zuhanyról meg jobb, ha nem mondok semmit. A napenergiával fűtött zuhanyzsákok szükségessége akkor vált számomra világossá, amikor megláttam a zuhanyzót, ami nem más, mint egy csomó elkerített fülke, ahová felakaszthatod a zuhanyzsácodat.

Nagyon úgy néz ki, hogy egész idő alatt csak a nedves törülközők maradnak, mert egyfolytában csepereg az eső, és napsütésnek híre-hamva sincs.

A hányásszag pedig törlőkendővel nem jön ki az ember hajából. Nekem elhiheted, megpróbáltam.

Megint kongatnak. Mennem kell, de előbb biztos rejtekhelyet keresek a naplónak, ahol távollétemben nem talál rá sem a medve, sem a sorozatgyilkos.

Jó lenne, ha meg tudnám szokni ezeket az életkörülményeket, mert ha önkéntesnek akarok jelentkezni a Greenpeace-hez, hogy segítsek bálnákat menteni, ott talán még rosszabb lesz.

Március 12., szombat, este 9, Hominy Knob, Nyugat-Virginia

Megismerkedtünk a vendéglátó családdunkkal, Angie és Todd Harmeyerrel és két gyerekükkel, a hároméves Mitchell-lel és a kétéves Stefanó-val. Esküszöm, a kicsinek ez a neve. Stefano. A harmadik baba is útban van. Mrs. Harmeyer szerint egy hónap múlva születik, de szerintem a mama úgy néz ki, mint aki bármelyik pillanatban szétrobbanhat.

Mrs. Harmeyer Hominy Knob belvárosában dolgozik egy fodrászszalonban, ahol ő söpri össze a levágott haját. A belváros egy élelmiszerboltból, egy takarékpénztárból, egy barkácsboltból, egy áruszállítóból és egy szépségszalomból áll.

Mr. Harmeyer azóta munkanélküli, amióta leégett a helyi autógumigyár. Harmeyerék mindketten nagyon örülnek az új házuknak. Lakókocsiban laknak, amióta összeházasodtak. Mitchell is nagyon izgatott, hogy saját szobája lesz. Egyelőre egy ágyban alszik a szüleivel.

Miután megismerkedtünk Harmeyerékkal, vacsoráért álltunk sorba – salát, főttkukorica, fasírt (vegetáriánus lévén csak egy zsömlét ettem, meg egy kis zöldséget), ceruzabab, és desszertnek cseresznyés pite. Mrs. Harmeyer megkérdezte, tényleg hercegnő vagyok-e, és hogy a magas fazon mögöttem a testőröm-e, én pedig megmondtam neki, hogy így igaz.

- Ha hercegnő vagy, minek vesztegeted itt a tavaszi szünetedet? – érdeklődött Mrs. Harmeyer. – Ha én

hercegnő lennék, én bizony Cabo San Lucasba mennék a szünetben jet-skizni.

Elmagyaráztam Mrs. Harmeyernek, hogy fejlett szociális érzékem és a tanulási vágy hajtott, amikor csatlakoztam az LM programjához ahelyett, hogy jet-skizéssel tölteném a tavaszi szünetet.

Mrs. Harmeyer úgy nézett rám, mintha gyagya lennék, és csak ennyit mondott:

- Tessék?

Így hát bevallottam neki, azért jöttem, hogy zavartalanul csókolózhassak a barátommal. Úgy látszott, ez nagyon érdekli, és tudni akarta, hogy a sorban álló fiók közül melyik a barátom. Amikor megmutattam neki Michaelt, felkiáltott:

- Hű, micsoda helyes srác! – amitől elöntött a büszkeség, de közben a legszívesebben jól behúztam volna neki egyet.

Úgy gondoltam, jobb lesz témát váltani, és megkérdeztem, tudja-e már a születendő kisbaba nemét. Meglepett, amikor azt felelte, hogy nem is akarja tudni, mert ha tudná, hogy megint fiú, nem lenne elég akaratereje nyomni.

Elképedtem, hogy egy nyugat-virginiai nő pontosan ugyanazt mondja, amit a mamám hajtogat New Yorkban, ezért megkérdeztem Mrs. Harmeyert, hogy ő is ellenzi-e a patriarchális társadalmi berendezkedést úgy, mint a mamám, amire így válaszolt:

- Ugyan már! Csak végre valakinek Barbie-kat akarok venni, és nem G.I. Joe-t.

Miután közöltem Mrs. Harmeyerrel, hogy tökéletesen megértem, fogtam a tálcámat, és leültem Michael mellé. Lilly is az asztalunknál ült, és mindenkit felvett. Lefilmelte az össze Hominy Knob-i bennszülöttet, akik kíváncsian sétáltak el az asztalunk előtt. Egyikük-másikuk megállt, hogy megkérdezze, hol hagytam a tiarámat (válasz: New Yorkban), vagy hogy milyen érzés hercegnőnek lenni („Elmegy”), és hogy mi a manó hozott Hominy Knobba („Hogy kiteljesítsem a személyiségeimet azáltal, hogy önzetlenül segítek másoknak”). Gondoltam, a helybeliek – Mrs. Harmeyer kivételével – nem szívesen hallanának az iránti vágyamról, hogy a fiúmmal smároljak.

Vacsora után Lilly bejelentette, hogy nem csak egy műsorra elegendő anyaga van már, de akár egy rövid filmsorozatot is össze tudna vágni belőle. Úgy döntött, egy hónapig tartó sorozatot szentel Hominy Knobnak a kábeltévés adásban. Már azt is kitalálta, mi legyen a dokumentumfilm címe: „Az egészségbiztosítás hiányosságai: a washingtoni vezetés képtelen könnyíteni a vidéki szegények sorsán”.

Azt mondja, ettől majd meginog a kormány.

Vacsora után dr. Gonzales beszédet mondott, de nem nagyon figyeltem, mert a Toi-toi vécék jártak az eszemben. Most már tudom, miért mondták, hogy hozzunk magunkkal zseblámpát. A mobil WC-ben ugyanis nincs világítás, úgyhogy ha az éjszaka közepén kell kimennie az embernek, kénytelen zseblámpát használni, különben nem lát semmit. A tetejébe nem tudhatod, hogy mivel osztozol a WC-n. Szerintem

tökéletes hely pókoknak, esetleg egy fekete özvegynek, aminek halálos a csípése. Legalábbis a Discovery Channel szerint.

Dr. Gonzales hosszú és unalmas beszéde után kezdett kissé javulni a helyzet, mert a sátrak felé menet Michael megfogta a kezemet (olyan sötét volt odakint, hogy senki nem láthatta), aztán behúzott egy fa mögé, és nagyon romantikus módon megcsókolt. Kis időre teljesen megfeledkeztem miatta a Toi-toi klotyókról. Még jó, hogy kéznél volt a cseresznyés szőlőzsírom.

De akkor Michael így szólt:

- Mi ez a bűz?

Kicsit szimatoltam, és rájöttem, hogy a hajamról beszél, aminek még mindig Borisz-hányás szaga volt.

Miért nem hoztam magammal szagtalanító sprayt?
MIÉRT?

A hányásszag mindenestre tönkretette a hangulatot. Különbén is annyira esett, hogy nem is látszottak a csillagok.

Jaj, ne! A „takarodó” kolomp! Most ki kell kapcsolnunk a zseblámpákat, és aludnunk kell. Fogalmam sincs, hogyan várhatják el bárkitől is, hogy elaludjon a vadon kellős közepén. Mindenféle rémes zajok vannak, mint például bagolyhuhogás, tücsökciripelés meg ilyenek. De legalább a medvék miatt nem kell aggódnunk. Lars kinyitotta a katonai zsákját, egy egyszemélyes kis sátrat vett elő belőle, felfújható matraccal, és a mi bejáratunk előtt verte fel.

Igaz, hogy így nehéz lesz az éjszaka közepén WC-re menni – és sajnálatos módon a fiúkat is visszatartja az

éjszakai látogatástól -, de nagyon megnyugtat, hogy ott van Lars a 9 milliméteres pisztolyával és a nuncsakuival... még akkor is, ha hozzánk hasonlóan ő sem tud aludni azoktól az iszonyúan zajos baglyoktól.

Máris hiányzik nekem Manhattan. Mit nem adnék érte, ha egy autóriasztó édes hangja altatna el...

Március 13., vasárnap délben, az ebédlősátorban

Jaj, istenem, minden csontom sajog! Nem valami jó vicc a földön aludni. És egész éjszaka klaffogott a sátrunk oldallapja, úgyhogy azt hittem, az *Ideglelés* valamelyik rémalakja ólálkodik odakint.

Ráadásul amikor felébredtünk, minden csurom víz volt a harmattól. A HARMATTÓL. New Yorkban nincs harmat. Galambok talán vannak. Meg sok patkány. De harmat, az nincs.

A harmat a legújabb ellenségem. Bár ennek köszönhetően már nincs Borisz-hányás szaga a hajamnak. Most már csak... harmat szagú.

Egész délelőtt fakereteket kellett tartanom. Szemmel láthatólag reménytelen eset vagyok, ami a kalapálást, fűrészeléset, fűrást, *valamint* a cementöntést illeti. Még jó, hogy eljöttem egészen Nyugat-Virginiáig, hogy mindezt megtudjam.

Így hát én lettem a fakeretfelelős. Miközben a többiek szögelték, én tartottam, amihez nem kell semmiféle képesség, csak jó erős karizom... ami nekem persze nincs, de eszem ágában sincs bevallani. Legalábbis nem hangosan.

Hogy milyen marha nehezek azok a keretek! Hát nem könnyű a házépítés!

Még szerencse, hogy ott van Michael, Lars, dr. Gonzales és Peter Tsu. Nem akarok nem alapon megkülönböztetni senkit, de meg kell hagyni, hogy az építkezés jelen szakaszában a fiúk egyértelműen jobb

munkát végeznek, mint a lányok – bár Tináról kiderült, hogy egész jól bánik a szögbelövővel (a mázlista). Szerintem csak azért csinálja, hogy imponáljon vele Peter Tsunak, akinek meglepően formás az alkarja, ahogyan arra Lilly rámutatott, és amit gyorsan dokumentált is az utókornak. Peter majdnem olyan jó pasi, mint Mulan fiúja, csak megvan az az előnye, hogy nem rajzfilmfigura.

Persze az én szerelmemnél senki sem jobb. Csak az a kár, hogy nem süt jobban a nap, mert akkor megizzadna, és levenné a pólóját. Attól aztán sokkal SZEBB lenne az egész házépítősdi.

Vagy mondjuk attól, ha tudnám, hogy valamilyen értelmes módon hozzájárulok a munkához.

A mi házunk gyorsabban épül, mint a többieké, még akkor is, ha a mi dolgunk nehezítve van: Borisszal. Míg én csupán nem SEGÍTEK igazából a ház felépítésében, addig legalább nem hátráltatom a munkát, mint Borisz. Eddig két asztmás rohama volt a fűrészportól, és a lábára ejtett egy salakbeton-elemet (semmi baja, csak zúzódás, mondta dr. Gonzales). Most azt a feladatot adtuk neki, hogy tartsa távol Mitchellt és Stefanót a láncfűrészről, és töltsen fel mindenkinek a Gatorade-es üvegét.

Ja, igen. Tudom már, miért olyan fontos az energiáival. A házépítés NAGYON fárasztó. Folyamatosan pótolni kell az elvesztett energiát.

Mr. Harmeyer szerint a sör sokkal jobb az elvesztett energia pótlására, mint a Gatorade, de dr. Gonzales rámutatott, hogy az alkohol nagyon gyorsan kiszárítja a

szervezetet, s azután Mr. Harmeyer nem említette többé a dolgot.

Lilly, aki az egész házépítési folyamatot felveszi, azt állítja, hogy ez az új dokumentumfilm jobb az eddigi legünnepelebb munkájánál is, melynek címe: „Utazások Lana farkcsontjával”. (Ezt Lilly animációs technikával vette fel, miután letört Lana Weinberger farkcsontja, és eltűnt a vénaáramában egy rosszul kivitelezett kosárradobásnak köszönhetően. A film bemutatta, hogyan vándorol Lana farkcsontja a testében, s kicsiny bőröndjével hogy látogat meg más csontokat, meg minden.)

Ebédre saláta, kukoricakenyér, krumplipüré és sült húsos szendvics van. Én csak salátát és krumplipürét eszem. A kukoricától máris rosszul vagyok, bár tudom, hogy a nyugat-virginiai konyha alappillére, mint a New York-inak a bagel.

Március 13., este 9, a sátorban

Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy részletesen leírjam az egész napot. Tartottam a fakereteket. Órákig.

Vacsora: saláta, tócsni, hamburger, kukorica. Csak salátát és tócsnit ettem. Már a kukorica látványától is rókázni tudnék.

Elaludtam dr. Gonzales lelkesítő beszéde alatt. Amikor felébredtem, a fejem Michael vállán pihent. Aranyos volt, nem bánta. Remélem, nem nyálaztam össze.

Hihetetlen! Olyan fáradt vagyok, hogy még csókolózni se nagyon van kedvem a szerelmemmel.

Na, megyek aludni. Nem bírom megvárni a villanyoltást.

Március 14., hétfő dél, az ebédlősátorban

Reggel szakadt az eső. Marad a törölőkendő mindenkinék. Még szerencse, mert az izomláztól úgysem tudtam volna a zuhanyfülkéig cipelni a húszkilós zuhanyzsákomat. Különben is majd megfagyok – a harmat áztatta a hálózsákomat, meg a pizsamámat is. Olyan érzés, mintha már zuhanyoztam volna.

Szerencsére Harmeyerék házának a tetőszerkezete már kész van. Egész délelőtt gipszkartont szereltünk a belső falakra. Majd ha az eső eláll, zsindelyezünk. Kezd egész jól menni a házépítés. Csak öt helyen szakítottam be a gipszkartont a kalapáccsal. Mrs. Harmeyer azt mondta, nem baj, majd képet akaszt a lyukakra, de Michael szerint bevakoljuk.

Ebéd: pulykasültes szendvics, krumplisaláta, puding és kukorica chips. Krumplisalátát ettem, meg pudingot.

Március 14., hétfő este 10, a sátorban

Nincs erőm írni. Elállt az eső, és a délutánt zsindelezéssel töltöttük a tetőn Lillyvel, Tinával és Peter Tsuval. Csak egyszer estem le. Boriszon landoltam, de nem történt nagy baj. Michael, Lars és dr. Gonzales a vízvezetékot szerelték. Mrs. Harmeyer sírva fakadt, amikor először lehúzhatta a WC-t. nagyon megható pillanat volt.

Vacsi után – saláta, rántott csirke, párolt kukorica és zömlé (csak salátát és zömlét ettem) – Michael azzal lepott meg, hogy jelentkezett kettőnk nevében „szerszámokat leltározni” a raktársátorban.

Nem tudtam eldönteni, örüljek-e, mármint a törlőkendőös helyzet miatt. Úgy értem, mi lesz, ha BÜDÖS vagyok? Megkértem Tinát, hogy szagoljon meg gyorsan. Azt mondta, szerinte nem búzlök. De ki tudja, vajon olyan érzékeny-e az orra, mint Michaelé????

Egész úton a raktársátor felé azon aggódtam, hogy Michael megpróbál megcsókolni, és esetleg visszahőköl a szagtól.

Aztán amikor odaértünk, kiderült, hogy a raktársátor már foglalt. Mr. Wheeton és Mademoisell Klein voltak odabenn!!!!

Megesketek bennüket, hogy nem mondjuk el senkinek. A legrosszabb az volt az egészben, hogy miután elmentek, Michael VALÓBAN ELKEZDTE LELTÁROZNI A SZERSZÁMOKAT!!!!!!!!!!!!!!

Erre tényleg csak egy magyarázat lehet, mégpedig az, hogy annyira büzlök, hogy még a saját barátom sem akar hozzám nyúlni.

És mintha mindez még nem lenne elég, éreztem, hogy valami mászik felfelé a lábszáromon. Lenéztem, és a világ legnagyobb bogarát láttam a vádlimon. Olyan hangosan sikítottam, hogy Lars csőre töltött fegyverrel rohant be a sátorba.

Michael azt mondta, hogy csak egy százlábú volt.

CSAK EGY SZÁZLÁBÚ? HOZZÁÉRT A BŐRÖMHÖZ!!!!!!!!!!!!!!

Sokkal könnyebb úgy környezetvédőnek lenni, hogy az ember városban él, mert ott nincs olyan sok bogár, mint vidéken, ahol elevenen felfalnak. Már nem vagyok benne biztos, hogy annyira szeretem a természetet, mint gondoltam.

Március 15., kedd, dél, az ebédlősátorban

Egész délelőtt dolgoztunk, és még mindig nagyon sok munka van hátra, pedig ez az UTOLSÓ MUNKANAP. Még be kell festeni a falakat, és díszlécezni meg parkettázni stb. Borisz ráejtett egy zsalugátert a nagylábujjára, de dr. Gonzales szerint nem tört el, csak kificamodott. Visszatette a helyére, és odaragtapaszozta a szomszéd lábujjához, hogy ne mozduljon el. Én soha az életben nem nyúlnék Borisz lábához. Dr. Gonzales egy valódi szent.

Mrs. Harmeyer reggeli óta fájlalja a gyomrát, de rajta kívül senki már nem beteg. Ételmérgezés kizárva. Talán a két Light Cola teszi, amivel leöblítette a reggeli rántottát és a sültzalonnát. Lehet, hogy fejlődési rendellenessége van a magzatnak. Figyelmeztettem Mrs. Harmeyert a túl sok édesítőszer lehetséges ártalmaira. Még jó, hogy olyan sok részt néztem a *Baby story*-ból az ismeretterjesztő csatornán, hogy mindent tudjak, mire megérkezik a kisöcsém vagy húgom. Mondhatom, érdemes hozzám fordulni magzatfejlődési kérdésekkel.

Március 15., kedd, délelőtt 9, a házépítés utolsó napja

Iszonyú fáradt vagyok, de olyan fantasztikus nap volt, hogy muszáj mindent leírnom, mielőtt elfelejtem:

Befejeztük Mr. és Mrs. Harmeyer házát. Amikor elkészültünk, körülálltuk és csodálkoztunk: felépítettünk egy három hálószobás, fürdőszobás házat három nap alatt, konyhástól, ebédlőstől és nappalistól. Igaz, hogy nem NAGY ház (csak 110 négyzetméter, kisebb, mint a mi lakásunk), de Harmeyeréknek úgyszólván pénzük kábeltévére, IKEA bútorra meg ilyesmikre. És mégiscsak ház, nem pedig egy lakókocsi, amiben Mitchell és Stefano egész eddigi rövid életében lakott.

És még csak nem is néz ki rosszul. Úgy értem, eltüntettük a lyukakat, amiket a gipszkartonba ütöttem. És a műanyag borítással egészen úgy fest, mint egy IGAZI ház.

Ahogy ott álltunk és kezünk munkáját csodáltuk, Mrs. Harmeyer panaszkodni kezdett, hogy csak nem múlik a gyomorégése, és azt kérdezte, evett-e valaki rajta kívül krumplisalátát ebédre. Mondtam neki, hogy én jól vagyok, pedig vegetáriánus lévén semmi más nem ettem, csak krumplisalátát, mivel ez volt az egyetlen olyan étel, amiben nem volt hús. Aztán kinyitottam a naplóm, és megmutattam Mrs. Harmeyernek, hogy már reggeli után is hasmenésre panaszkodott. Megkérdeztem tőle, nem lehetséges-e, hogy nem is gyomorégése, hanem méhösszehúzóadásai vannak. Ezt a

kettőt még a tapasztalt anyák is gyakran összetévesztik, legalábbis a *Baby Story* szerint.

Erre Mrs. Harmeyer nagyon izgatott lett, és kiabálni kezdett:

- Szent ég! Todd, hozd a kocsit!

Így hát Mr. és Mrs. Harmeyer elviharzott a kórházba, s bennünket otthagytott, hogy vigyázzunk Mitchellre és Stefanóra. Dr. Gonzalesnek nagyon tetszett, hogy ilyen jó a megfigyelőképességem. (Ő legalábbis így mondta.) Szerinte nem mindenki jegyezte volna fel ilyen részletességgel egy másik ember gyomorrontásra vonatkozó megjegyzéseit.

Mondtam dr. Gonzalesnek, hogy nem nagy dolog, mert én tényleg mindent leírok. Erre valami nagyon vicceset válaszolt:

- Micsoda különleges képesség!

Húha! Ezen elgondolkoztam, és arra jutottam, hogy talán nem is olyan lebecsülendő, ha az ember tud írni. Persze nem olyan menő, mintha a szögbelövőt tudnám használni, meg ilyenek. De talán nem is teljesen haszontalan.

Aztán dr. Gonzales Michaelhez fordult, és így szólt:

- Nincs elég hot-dog zsömlénk a ma esti házavató ünnepségre. Ha itt maradok vigyázni Mitchellre és Stefanóra, de tudátok menni érte a városba?

És odaadta Michaelnek a Dodge Chevyje kulcsát!

És kiderült, hogy Michael tud vezetni! Van jogsija is, meg minden! Tavalyelőtt nyáron tanult meg Albanyban, ahol a nyaralójuk van.

Kevés manhattani fiú tud vezetni, hiszen New Yorkban jóformán senkinek sincs kocsija.

Michael így felelt:

- Persze, dr. Gonzales.

Egy pillanatra azt hittem, bekövetkezett a tavaszi szünet csodája... mármint hogy Michael és én egyedül leszünk egy gépjárműben, mérföldekre mindenkitől, és végre érezhetjük, ahogy egyszerre dobban a szívünk...

Persze csak ha elég gyorsan meg tudok mosakodni.

De fölösleges volt aggódnom. Ugyanis alig kapta meg Michael a kulcsot, amikor már letámadott bennünket az egész csapat, hogy ők is had jöjjenek velünk. Igyekeztem nem túlságosan letörtnek látszani, amikor Lars, Lilly, Borisz, Tina és Peter Tsu bepréselődött a kisteherautóba. Be kell ismernem, lelkesedésük egy kicsit rám is hatott.

A város viszont nagy csalódás volt. Elfelejtettem, hogy Mrs. Harmeyer megmondta, nincs ott mit csinálni. Nincs egyetlen kínai étterem sem, ahol az ember hideg szezámragos tésztát vehetne. Bementünk a boltba a hot-dog zsömlékért, és Lilly állandóan azt hajtogatta:

- Végre bagelhez jutok!

De nem volt még a Lender-féle zacskós sem. Se bagel, se szezámragos tészta. Ettől egy kissé lehangolódtunk. De amikor újra beszálltunk a kocsiba, Michael kijelentette:

- Van egy dolog Nyugat-Virginiában, ami Manhattanben nincs – és elindultunk.

Azt hittem, a Molyemberről beszél, tudod, abból a filmből, és el nem tudtam képzelni, mi ebben a jó, mert

a Molyember semmi mást nem csinál, mint telefonon hívogatja az embereket, és félelmetes hangon azt mondja: „Ne menjen a vegyi üzem közelébe!”, ami nem igazán hasznos információ.

De kiderült, Michael nem a Molyemberről beszélt, hanem a Dairy Queenről!

Igen! Kiderült, hogy egy köpésre Hominy Knobtól van egy Dairy Queen! Egész Manhattanben egyetlen Dairy Queen sincs, kivéve azt a gusztustalan helyet a Penn vasútállomáson, ahova a turistákon kívül ember be nem teszi a lábát.

Olyan izgatottak lettünk, hogy lökdösődve szálltunk ki a teherautóból, és rohantunk a pulthoz. Mindenki valami mást vett. Lars cseresznyés turmixot. Lilly mogyoróparfét. Borisz csokidarabkás, vaníliás óriásfagyit. Peter Tsu kólafagyit. Tina diétás joghurtot, de csak azért, mert Peter Tsu figyelte. Michael pilótakekszes óriásfagyit, én meg csokiöntetes vaníliát.

OLYAN finom volt! Azután, hogy annyit dolgoztam, sátorban aludtam, mobil WC-re kellett járnom, törlőkendővel kellett mosakodnom, ráadásul töménytelen cseresznyés szőlőzsírt kentem magamra feleslegesen, rájöttem, az a csokiöntetes vaníliafagyit tényleg a legfinomabb dolog volt, amit valaha ettem életemben!

Élveztük a fagyinkat a Dodge Chevy oldalának dőlve a gyenge, kora tavaszi napsütésben, amikor egy hatalmas fekete limuzin fordult be a Dairy Queen parkolójába. Esküszöm, majdnem kiesett a kezemből a tölcser, amikor kiszállt a sofőr, megkerülte a kocsit,

kinyitotta a hátsó ajtót, és ki szállt ki belőle?

- Grandmére! - kiáltottam, miközben nem akartam hinni a szememnek.

- Amelia - nézett körül Grandmére undorral az arcán. Bő, tollakkal díszített, lila bársonykabát volt rajta, egyik karjában Rommel, a másikban ridikül. Hominy Knob azon polgárai, akik éppen ott találtak lenni, le nem tudták venni róla a szemüket. - Olyan... fittnek nézel ki.

- Grandmére - mondtam. - Mit keresel itt?

Azt hittem, Palm Springsben vagy.

- Ott is voltam. De gondoltam, hazafelé beugrom hozzád. Megnézem a... munka területedet.

- Tényleg?

Még nem tértem magamhoz a döbbenettől, hogy Grandmére-t Hominy Knobban látom.

- Láttad a házat, amit építettünk?

- Láttam - felelte. - Be kell vallanom, amikor azt mondtad, hogy ezt tervezed a tavaszi szünetre, úgy gondoltam, megbolondultál. De megismerkedtem dr. Gonzalesszel, aki nagyon kedves ember benyomását keltette. És a ház... egészen megfelelő. De nem ezért vagyok itt. Kivettem néhány szobát a Hampton fogadóban, mivel sajnos ez az egyetlen, viszonylag elfogadható szállás a környéken. Gondoltam, mindannyian szívesen lezuhanyoznátok a ti kis házavató ünnepségetek előtt, amire dr. Gonzales volt kedves engem is meghívni. Ha jól tudom, a táborban meglehetősen kezdetlegesek a tisztálkodási lehetőségek, és holnap még hosszú út áll előttetek.

Egy szó nélkül mindannyian bepaszírozódtunk megint

a kocsiba. Zuhany? Nem kellett kétszer mondani. A gondolat, hogy végre-valahára levakarhatjuk magunkról négy nap izzadságát, még a fagyinál is jobb volt, és be kell ismernem, még a zavartalan csókolózás gondolatánál is.

Így hát mindannyian követtük Grandmére limóját a motelbe, ahol hét szobát vett ki magának, Rommelnek, a testőreinek, a személyi szobalányának, az asszisztensének, a sofőrjének és a ruháinak. Mindenki élvezte a csodálatos forró vizet és a tiszta törülközőt. Kölcsönvettem Grandmére Chanel No5. parfümjét, és jól befűjtam vele a ruháimat. Micsoda boldogság!!!! KIZÁRT DOLOG, hogy a szerelmem ezek után még ellen tudjon állni nekem.

Bár amikor eléálltam virítóan üde szépségemben a Hampton fogadó jégautomatájánál, ha szándékában volt is megcsókolni, ezt a szándékot brutálisan, csírájában elfojtotta Grandmére szobalánya, aki tapintatlanul elmasírozott mellettünk, pórázon vezetve Rommelt, mivel itt volt a sétáltatás ideje.

Miután mindannyian lemostuk magunkról a fűrészpport és a harmatot, udvariasan megköszöntük Grandmérenek, és azt mondtuk, vissza kell mennünk a táborba a hot-dog zsömlék miatt. Amikor odaértünk, megtudtuk, hogy Mrs. Harmeyernek egészséges, 2 kiló 86 dekás kislánya született. De amitől TÉNYLEG elájultam, az az volt, amikor dr. Gonzales megszólalt:

- És, Mia, Harmeyerék kérték, mondjam meg neked, hogy rólad nevezték el a kisbabát.

- Komolyan? - nagyon meghatott a dolog. - Miának

hívják a kisbabájukat?

Dr. Gonzales feszengett.

- Hát, nem egészen. Princessnek.

Princess Harmeyer. Hát... Azért így is jó érzés tudni, hogy itt hagytam a névjegyemet Hominy Knobban. Valahogy.

Az ünnepi vacsora után - ami tényleg nagyon finom volt; úgy látszik kifogytak a kukorica alapanyagú ételekből - dr. Gonzales tábortüzet gyújtott, és karamellás almát sütöttünk. Michael elővette a gitárját, és azt a "Kum ba ya" kezdetű dalt énekeltük, amitől minden alkalommal sírni volna kedvem.

Aztán, hogy nyugat-virginiai vendéglátóinkat megismertessük New York "ízével", Lilly, Tina meg én elénekeltük saját verzióinkat a Destiny's Child "Survivor" című számára, amiben iszonyú jók vagyunk (Lilly a változatosság kedvéért engedte, hogy én legyek Beyoncé). Grandmére lelkesen tapsolt, bár Lars úgy röhögött, mint a fakutya, és majdnem megfulladt, úgyhogy Mrs. Hillnek hátba kellett veregetnie.

Aztán a vendéglátó családok elénekelték egy nagyon szomorú nyugat-virginiai dalt egy lányról, aki szegénynek és szerencsétlennek született, de Kincs volt a neve. Az egész arról szólt, hogy Kincs hogyan igyekezett a tehetségével előbbre jutni az életben. Sosem panaszkodott, hogy NEM MEGFELELŐ a tehetsége, csak egyszerűen abból kovácsolt tőkét, amit Isten adott neki. És akkor rájöttem, hogy nekem is csak ezt kell tennem: ne akarjak más képességet, mint amim van, csak a meglevőt próbáljam a lehető legjobban

felhasználni.

Nagyot sóhajtottam, miután ezt végiggondoltam. Michael biztosan azt hitte, hogy szomorú vagyok, vagy mi, mert átkarolta a vállam. IGEN!!!!!!!!!!!! Kezdte végre kapiskálni a dolgot.

Aztán volt néhány szép, érzelmes pillanatunk a sátra mellett, amikor a gitárját ment eltenni.

Csak annyit mondhatok... köszönöm. KÖSZÖNÖM, GRANDMÉRE!!!!!!!!!!!! Mert nélküled és a zuhanyod nélkül Michael és én soha nem jutottunk volna el "a kalapács teológiájának" megértésébe arra a szintre, ahol most állunk.

Március 16., szerda, este 10, otthon

Itthon vagyok!!!!!!!! VÉGRE!!!!!!!!

A hazaút Nyugat-Virginiából SOKKAL jobb volt, mint az odaút. Először is Gupta tett róla, hogy Borisz megfelelő mennyiségű gyógyszert bevegyen. Addig a busz közelébe se mehetett. Aztán mindenki olyan fáradt volt, hogy elaludtunk, még mielőtt a 64-es útra rákanyarodtunk volna.

Amikor a busz végül megállt az Albert Einstein Gimi előtt, és Charlie elkezdte kipakolni a csomagokat, nagy ölelések voltak, és olyan emberek mondogatták egymásnak, hogy "Hétfőn találkozunk!", akik ezelőtt szóba se álltak volna egymással. Mint mi és Peter Tsu.

A legmurisabb az volt, hogy dr. Gonzales odajött hozzám, és látszott rajta, hogy nagy kínban van, amikor azt mondta:

- Mia hercegnő, kérlek, mondd meg a nagymamádnak, nagyon örültem, hogy megismerhettem! Ő egy igazán dinamikus nő.

Aszta! Úgy látszik, nem én vagyok az egyetlen a Renaldo családban, akinek titkos képességei vannak.

Annyira örülök, hogy itthon lehetek, hogy körberohantam a lakást, és mindent megpuszítottam, még Kövér Lulut is, a matracot az ágyamon, a fürdőkádát, a hűtőt és a TV-t.

De legfőként a mamámat, és megmondtam neki, hogy Nyugat-Virginia egész jó hely, de igaz, amit Dorothy mond az Ózban, hogy mindenütt jó, de a legjobb otthon.

- Még a tavaszi szünetben is? - kötözködött a mamám.

- Még a tavaszi szünetben is - feleltem.
 - Még akkor is, ha hercegnő vagy? – kérdezte a mamám.
 - Főleg, ha hercegnő vagy - feleltem.
- Aztán felvettem a telefont, és rendeltem magunknak vacsorára szezámragos tésztát a Nudlikirálytól.

Kedves Olvasó!

Lapozz, és elolvashatsz egy részletet

A nevetlen hercegnő naplója ötödik kötetéből:

amelynek címe: **Talpig rózsaszínben.**

Rövidesen megjelenik!

"Egyszer láttam egy igazi hercegnőt...
csupa rózsaszínben: rózsaszín volt a kesztyűje,
a kabátja, mindene..."
F H. Burnett: A PADLÁSSZOBA KIS HERCEGNŐJE
(Görög Livia fordítása)

ATOM

**Az Albert Einstein Gimnázium
hivatalos diákújságja**

Hajrá Einstein Oroszlánok!

12. évfolyam, 18. szám

Május 5.

TUDOMÁNYOS DIÁKKÖRI DÍJAK

A tudományos diákkörök résztvevői 21 pályaművel neveztek be az *Albert Einstein Gimnázium Sulitudósok* versenyére. Több dolgozat továbbjutott a New York City területi döntőre, amelyet jövő hónapban tartanak. A nagydíjat a végzős *Judith Gershner* kapta egy emberi gén bemutatásáért. Különdíjat kapott az ugyancsak végzős *Michael Moscovitz* komputerprogramjáért, amelyben egy törpebolygó megsemmisülését modellezte, illetve az elsős *Kenneth Showalter*, gőtéken végzett nemi átalakító kísérleteiért.

Rafael Menendez

A lacrosse-csapat győzelme

Felső és alsós válogatottunk is győzelmet aratott a múlt hétvégén. A felsős lacrosse-csapat Josh Richter csapatkapitány vezetésével megsemmisítő 7:6-os vereséget mért ellenfelére, a Dwight Gimnáziumra. Az

alsós válogatott pedig 8:0-ra alázta meg a Dwightot. A meccsek izgalmas pillanatait csak egy különlegesen agresszív Central parki *mókus* zavarta meg, mert időről időre beszaladt a pályára. A betolakodót végül Gupta igazgatónő zavarra el.

Ai-Lin Hong

Jótekonysági akcióban a hercegnő

Az elsős Mia Thermopolis munkával töltötte a tavaszi szünetet. Ez elég gyakran előfordul a diákokkal, Mia azonban nem egyszerű diák: tavaly ősszel kiderült róla, hogy ő az európai Genovia hercegség trónjának egyedüli örököse. Tehát Mia hercegnő az ötnapos szünetet arra használta fel, hogy részt vegyen egy szociális lakásépítési programban. Három hálószobás lakásokat építettek a környék nehéz helyzetű lakóinak. A hercegnő így nyilatkozott élményeiről: - Egész tűrhetően éreztük magunkat, leszámítva, hogy nem volt fürdőszoba. Meg hogy folyton a hüvelykujjamra csaptam a kalapáccsal.

Melanie Greenbaum

VÉGZÖSÖK HETE

Idén május 5 -től 10 -ig tart a végzősök hete, melyet minden évben a végzősök tiszteletére rendezünk, akik keményen küzdenek, hogy példát mutassanak a többieknek. Az idei hét programsorozata a következő:

Hétfő

Díjkiosztó ünnepség

Kedd

A sportévad záróünnepélye

Szerda

Végzősök vitaversenye

Csütörtök

Végzős kabaré

Péntek

A lógás világnapja

Szombat

Búcsúbál

Josh Richter, osztálytitkár

Az iskolaigazgató közleménye

A lógás világnapját az iskolavezetés nem engedélyezi. Minden tanuló köteles megjelenni az órákon május 5-én, pénteken.

Ezúton ragadom meg az alkalmat, hogy válaszoljak az elsősök hozzám érkezett petíciójára, amelyben azt kérik, engedélyezzem részvételüket a Búcsúbálon. Úgy döntöttem, nem engedélyezem. Alsós tanuló csak abban az esetben vehet részt a Búcsúbálon, amennyiben egy végzőstől meghívást kapott.

AZ ISKOLAVEZETÉS KÖZLEMÉNYE MINDEN TANULÓHOZ

Tudomásunkra jutott, hogy sokan nem tudják elvárható mértékben - kívülről - az Albert Einstein Gimnázium indulójának szövegét. Emlékeztetőül most közzé tesszük az indulót:

Einstein oroszlánja mi vagyunk
Bátorság, egység, barátság
Barátság, egység, bátorság
Einstein oroszlánja mi vagyunk
Kék és arany, kék
és arany, kék- és arany
Einstein oroszlánja mi vagyunk
Senki meg nem szelidít
Einstein oroszlánja mi vagyunk

Mi nyerünk, ha akarunk!

Egyben arra is figyelmeztetünk mindenkit, hogy aki az évzáró ünnepségen más (provokatív vagy nyomdafestéket nem tűrő) változatot énekel, azonnal távoznia kell. Kérjük a tanulókat, hogy az Albert Einstein Gimnázium indulójával kapcsolatos véleményüket, panaszukat és javaslataikat írásban jelezzék az iskolavezetésnek, és lehetőleg ne az iskolai mosdók falán vagy a kábeltelevíziós műsorokban nyilvánítsák ki!

Olvasói levelek

Melanie Greenbaum cikke az *Atom* múlt heti számában a nőmozgalom három évtizedes teljesítményéről nevetségesen felületes volt. A szexizmus ma is él és virul, nemcsak távoli országokban, hanem minálunk is. Utahban például mind a mai napig élő gyakorlat a többnejűség, nem ritkán tizenegy éves lányok is férjhez mennek fundamentalista mormonokhoz, akik folytatják a hagyományt, amelyet őseik telepítettek nyugatra az 1800-as évek közepén. Az emberjogi csoportok felmérései szerint Utahban ma is közel 50 000 ember él poligám házasságban, bár ezt a hivatalos mormon vallás tiltja, és a kiskorúval házasságot kötő többnejű férj, vagy ilyen vallási szertartást elvégző egyházi vezető akár 15 évnyi börtönbüntetéssel is sújtható.

Én nem akarom előírni más kultúrák képviselőinek, hogyan éljenek. Csak arra hívom fel Ms. Greenbaum figyelmét, hogy vegye le a rózsaszín szemüveget. Az

Atom szerkesztősége jól tenné, ha a pletykarovat szerzői mellett más munkatársainak is lehetőséget adna a tényfeltáráásra!

Lilly Moscovitz

Hirdetési rovat

Írd meg magad! Az Albert Einstein Gimnázium
tanulóinak 50 cent/sor

Szülinap

Boldog szülinapot, Reggie!

Isten hozott a tizenhat évesek táborában!

Helen + Helen

Meghívás

C.F! Jössz velem a Búcsúbálba?

Kérlek, mondj igent!! G.D.

Szülinap

Boldog szülinapot előre is, M.T!

Szeretettel: hú alattvalóid

Személyes

M.K.-nak M.W.-től:

Két csónak úszik az élet tengerén,
az egyikben te, a másikban én.

A két csónak egymástól elszakad,
de a szerelmünk örökre megmarad.

Akción

Újdonság! Hóék büféjében már papír - írószers is kapható! E heti ajánlat: rádiók, tűzőgépek, füzetek, tollak. Yu-Gi-Oh kártyák nagy választékban! Epres fogyipor!

Eladó

Vadiúj, égszínkék Fender basszusgitár.

Kiegészítók: erősítő és videós használati utasítás. 300 \$.

Érdeklődni: 345-ös szekrény

Társkereső:

Romantikát és olvasást kedvelő elsős lány keresi hasonló érdeklődésű idősebb partnerét. 170 cm-nél magasabbak jelentkezését várom. Kalandorok, dohányosok és METÁLÓSOK kíméljenek!

E-mail: Iluvromance@aeg.edu

Talált tárgy

Drótkeretes szemüveget találtunk a tehetséggyondozási foglalkozás termében.

Azonosítás után átvehető a tanáriban.

Keresd Mrs. Hillt.

Elveszett

Egy spirálfüzet a menzán április 27-e táján. NE OLVASD EL!! Jutalom a megtalálónak. 510-es szekrény.

ALBERT EINSTEIN GIMNÁZIUM - HETI MENÜ

Hétfő: Krumplisaláta * Pizzarudacsák * Halrudacsák
* Húsgombóc * Fűszeres csirkeszárny

Kedd: Leves és szendvics * Csirkepástétom * Tonhal
pitában * Pizzaszelet * Nacho deluxe

Szerda: Taco salátabár * Burrito * Hot dog *
Delikatesz saláta * Olasz marhaszelet

Csütörtök: Ázsiai salátabár * Pármai csirke * Kukorica
-tésztasaláta * Halfalatok

Péntek: Babsaláta * Sült sajt * Buffaló-faló *
Szalmaburgonya * Édes pereg

összeállította *Mia Thermopolis*

A Libri internetes könyvruházának honlapjára érkezett olvasói véleményekből

* * * * * K. Bea.

Miáék: tetszik az iskolájuk meg az egész diák életük. Klasszak a szülők, és jó, hogy vannak ilyen barátságok. És ki ne lett volna szerelmes a sulis legmenőbb srácába? És ki ne szeretett volna szebb lenni, érdekesebb? Jó könyv, olvasd el!

* * * * * Bakos Alexandra

Gyönyörű a könyvborító, de még gyönyörűbb, ami benne van.

* * * * * Hájos Lilla

Szuper! Nem akartam letenni!

* * * * * KB

Király!

* * * * * Horák Emma

Imádom Miát. Drukkoltam neki!

* * * * * Szirák Sára

A könyv eszméletlenül jó, rongyosra olvastam.

* * * * * Mundweil Adrienn

A könyv nagyon jó volt, végre boldog lehet Mia is!
Nagyon várom a folytatást! AJÁNLOM
MINDENKINEK!

* * * * * K. Zs.

A neveletlen hercegnő naplója a kedvenc könyvem. Amikor a harmadik részt olvastam, nem lehetett hozzám szólni, mert semmi más nem érdekelt. Ennek meg is lett az eredménye, mert 1 nap alatt kiolvastam. Nagyon szeretem Meg Cabot könyveit, mert a mai tinik életét írja meg, "a saját nyelvükön".

* * * * * Kicsi Rigó

Szerintem nagyon jó könyv, bár én még csak a harmadik részt olvasom. A barátnőm ajánlotta!!! 1 hét alatt kiolvastam a három kötetet. Ja, és az 5. mikor jelenik meg?

* * * * * G. Lilly

A legjobb könyv a legjobb írótól. A történet nagyon szép, érdekes és igazi érzelmeket tükröz. Csak lehetne hosszabb is!

* * * * * Érháti Zsófia

Sziasztok! Én vagyok az a lány, aki soha nem szeretett olvasni, de amikor megkaptam az egész könyvsorozatot, 2 hét alatt elolvastam a 4 kötetet. Tudom ajánlani mindenkinek, mert sok jó dolog történik benne, és Mia életébe is bele tudod képzelni magad.